

особистості дитини; треба пам'ятати, що мова є відображенням культури відповідної країни, її народу [1].

Аналіз наукових досліджень з проблеми навчання дошкільників англійської мови дає підстави констатувати, що їх автори пропонують як інтуїтивне, так і свідоме засвоєння іншомовного матеріалу. Воно відбувається на основі широкого використання наочності і гри, як провідного виду діяльності. Отже, сучасна методика навчання дітей дошкільного віку характеризується особливою складністю питань її розвитку, центральне місце серед яких, на нашу думку, посідає проблема формування вмінь усного іншомовного спілкування. Таким чином, закономірною вбачається необхідність проаналізувати чинні авторські програми й посібники з навчання дошкільників англійської мови з метою визначення ролі та місця усних англійських мовних спілкування та методів їх формування.

Література

1. Будак С. В. Специфіка і стан навчання іноземної мови дітей в дошкільних навчальних закладах / С.В.Будак // Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К.Д. Ушинського : Зб. наук. пр. – Одеса, 2003. – Вип. 3-4. – С. 162-170.

2. Ушинский К. Д. Сочинения : В 6 т. / Сост. С. Ф. Егоров. – М. : Педагогика, 1990. – Т.5. – 528с.

УДК 378.147

БРЕЦКО І. І., ТИВОДОР Е. З., ЧЕПАК А. В.
Мукачівський державний університет

ОРГАНІЗАЦІЯ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ПИСЕМНОГО МОВЛЕННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Письмо – це один з найскладніших видів людської мовленнєвої діяльності. У рамках взаємозалежного навчання видів мовленнєвої діяльності воно виконує три основні функції: є засобом фіксації досягнень студентів у всіх аспектах навчання, служить джерелом інформації при навчанні читання й виступає як самостійне вміння створення письмових висловлювань. У цій роботі, досліджуючи писемне мовлення як промовленнєву діяльність, ми маємо на увазі саме останню його функцію.

Проблема формування вмінь писемного мовлення здавна привертала увагу як вітчизняних [1], так і зарубіжних дослідників [2; 3], які розробляли різні підходи до розв'язання цієї проблеми. Результати цих досліджень складають необхідне теоретичне дидактико-методичне підґрунтя для організації інтерактивного навчання писемного мовлення.

Під інтерактивним навчанням писемного мовлення ми розуміємо організацію спільної групової та самостійної навчальної діяльності студентів, спрямованої на розвиток вмінь писемного мовлення при виконанні різних соціальних ролей (автора, читача-редактора, студента, викладача). Таке навчання означає, що студент у процесі самостійного поетапного написання творчої роботи (від розробки напрямків розкриття теми до написання кінцевого

варіанту тексту) навчається від викладача, інших студентів групи і розширює свій мовленнєвий досвід, читаючи, аналізуючи та корегуючи як власні, так і чужі тексти.

При інтерактивному навчанні змінюється взаємодія педагога й студентів: активність педагога поступається місцем активності студентів, а завданням педагога стає створення умов для прояву їх ініціативи. Педагог відмовляється від ролі своєрідного фільтра, що пропускає через себе навчальну інформацію, і виконує функцію координатора, радника, партнера в роботі студентів, спонукає їх до самостійного пошуку. Студент стає повноправним учасником навчального процесу, його досвід слугує основним джерелом пізнання.

Інтерактивне навчання надає можливості посилити індивідуалізацію навчання. Особлива значимість індивідуалізації виявляється в тому, що навчання іноземної мови вимагає індивідуального підходу. Мається на увазі те, що при навчанні мові індивідуальним є не тільки процес оволодіння, але й сам об'єкт засвоєння – мова людини як продукт і як процес.

Отже, завданням організації інтерактивного навчання є створення умов для того, щоб зберігати і розвивати індивідуальний стиль мовлення кожного студента і формувати індивідуальність майбутнього вчителя, індивідуально підходити до кожного студента і кожної письмової роботи.

Література

1. Андрійко І.А. Зарубіжні методичні концепції навчання іноземного писемного мовлення та їх застосування в українському ВНЗ / І.А.Андрійко // Іноземні мови. - 2001. - №3. - С. 22 - 25.
2. Борзова Е.В. Парная и групповая работа на уроках иностранного языка в старших классах / Е.В.Борзова // Язык. Речь. Коммуникация. – 2000. – Вып. 4. – С. 4 - 15.
3. Зимняя И.А. Лингвопсихология речевой деятельности / И.А.Зимняя. – М. : МПСИ; Воронеж : НПО «МОДЭК», 2001. – 429 с.
4. Harmer J. How to teach English. – Longman: Addison Wesley Longman limited, 1998. – 198 p.

УДК 371.315

БРЕЦКО І. І., ТОКАР Л. О.
Мукачівський державний університет

ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ В УЧНІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Мова і культура настільки взаємопов'язані поняття, що існування одного з них виявляється неможливим без існування іншого. Взаємопроникнення мови і культури в сучасних науках не викликає ніяких заперечень [1]. Мова – носій, сховище, дзеркало культури. У ній відображається не лише реальний світ, що оточує людину, але й суспільна свідомість народу, його менталітет, національний характер, система цінностей, світовідчуття, світогляд. Мова – “скарбниця і засіб передачі позамовного колективного досвіду”, засіб відтворення оточуючої нас дійсності. Це знаряддя, інструмент культури, інструмент пояснення і вираження культури певної соціальної спільноти, своєрідний місточок між поколіннями пращурів та нащадків [3].

особистості дитини; треба пам'ятати, що мова є відображенням культури відповідної країни, її народу [1].

Аналіз наукових досліджень з проблеми навчання дошкільників англійської мови дає підстави констатувати, що їх автори пропонують як інтуїтивне, так і свідоме засвоєння іншомовного матеріалу. Воно відбувається на основі широкого використання наочності і гри, як провідного виду діяльності. Отже, сучасна методика навчання дітей дошкільного віку характеризується особливою складністю питань її розвитку, центральне місце серед яких, на нашу думку, посідає проблема формування вмінь усного іншомовного спілкування. Таким чином, закономірною вбачається необхідність проаналізувати чинні авторські програми й посібники з навчання дошкільників англійської мови з метою визначення ролі та місця усних англійських мовних спілкування та методів їх формування.

Література

1. Будак С. В. Специфіка і стан навчання іноземної мови дітей в дошкільних навчальних закладах / С.В.Будак // Науковий вісник Південноукраїнського державного педагогічного університету ім. К.Д. Ушинського : Зб. наук. пр. – Одеса, 2003. – Вип. 3-4. – С. 162-170.

2. Ушинский К. Д. Сочинения : В 6 т. / Сост. С. Ф. Егоров. – М. : Педагогика, 1990. – Т.5. – 528с.

УДК 378.147

БРЕЦКО І. І., ТИВОДОР Е. З., ЧЕПАК А. В.
Мукачівський державний університет

ОРГАНІЗАЦІЯ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ПИСЕМНОГО МОВЛЕННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Письмо – це один з найскладніших видів людської мовленнєвої діяльності. У рамках взаємозалежного навчання видів мовленнєвої діяльності воно виконує три основні функції: є засобом фіксації досягнень студентів у всіх аспектах навчання, служить джерелом інформації при навчанні читання й виступає як самостійне вміння створення письмових висловлювань. У цій роботі, досліджуючи писемне мовлення як промовленнєву діяльність, ми маємо на увазі саме останню його функцію.

Проблема формування вмінь писемного мовлення здавна привертала увагу як вітчизняних [1], так і зарубіжних дослідників [2; 3], які розробляли різні підходи до розв'язання цієї проблеми. Результати цих досліджень складають необхідне теоретичне дидактико-методичне підґрунтя для організації інтерактивного навчання писемного мовлення.

Під інтерактивним навчанням писемного мовлення ми розуміємо організацію спільної групової та самостійної навчальної діяльності студентів, спрямованої на розвиток вмінь писемного мовлення при виконанні різних соціальних ролей (автора, читача-редактора, студента, викладача). Таке навчання означає, що студент у процесі самостійного поетапного написання творчої роботи (від розробки напрямків розкриття теми до написання кінцевого

варіанту тексту) навчається від викладача, інших студентів групи і розширює свій мовленнєвий досвід, читаючи, аналізуючи та корегуючи як власні, так і чужі тексти.

При інтерактивному навчанні змінюється взаємодія педагога й студентів: активність педагога поступається місцем активності студентів, а завданням педагога стає створення умов для прояву їх ініціативи. Педагог відмовляється від ролі своєрідного фільтра, що пропускає через себе навчальну інформацію, і виконує функцію координатора, радника, партнера в роботі студентів, спонукає їх до самостійного пошуку. Студент стає повноправним учасником навчального процесу, його досвід слугує основним джерелом пізнання.

Інтерактивне навчання надає можливості посилити індивідуалізацію навчання. Особлива значимість індивідуалізації виявляється в тому, що навчання іноземної мови вимагає індивідуального підходу. Мається на увазі те, що при навчанні мові індивідуальним є не тільки процес оволодіння, але й сам об'єкт засвоєння – мова людини як продукт і як процес.

Отже, завданням організації інтерактивного навчання є створення умов для того, щоб зберігати і розвивати індивідуальний стиль мовлення кожного студента і формувати індивідуальність майбутнього вчителя, індивідуально підходити до кожного студента і кожної письмової роботи.

Література

1. Андрійко І.А. Зарубіжні методичні концепції навчання іноземного писемного мовлення та їх застосування в українському ВНЗ / І.А.Андрійко // Іноземні мови. - 2001. - №3. - С. 22 - 25.
2. Борзова Е.В. Парная и групповая работа на уроках иностранного языка в старших классах / Е.В.Борзова // Язык. Речь. Коммуникация. – 2000. – Вып. 4. – С. 4 - 15.
3. Зимняя И.А. Лингвopsиxология речевоy деятельности / И.А.Зимняя. – М. : МПСИ; Воронеж : НПО «МОДЭК», 2001. – 429 с.
4. Harmer J. How to teach English. – Longman: Addison Wesley Longman limited, 1998. – 198 p.

УДК 371.315

БРЕЦКО І. І., ТОКАР Л. О.
Мукачівський державний університет

ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ В УЧНІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Мова і культура настільки взаємопов'язані поняття, що існування одного з них виявляється неможливим без існування іншого. Взаємопроникнення мови і культури в сучасних науках не викликає ніяких заперечень [1]. Мова – носій, сховище, дзеркало культури. У ній відображається не лише реальний світ, що оточує людину, але й суспільна свідомість народу, його менталітет, національний характер, система цінностей, світовідчуття, світогляд. Мова – “скарбниця і засіб передачі позамовного колективного досвіду”, засіб відтворення оточуючої нас дійсності. Це знаряддя, інструмент культури, інструмент пояснення і вираження культури певної соціальної спільноти, своєрідний місточок між поколіннями пращурів та нащадків [3].